

45

นับตั้งแต่จึงชิงอี้ออกไปรักษาคนไข้ในหมู่บ้านข้างๆ การไปรวมโครงการรักษาฟรีกับโรงพยาบาลที่เชียงไฮ้ การปรากฏตัวผ่านสื่อทั้งจากเหตุการณ์ช่วยเหลือคนตอนแกล่สระเบิด การช่วยไขคตี่ และการไปช่วยรักษาคนไข้แทนเม่งฮ่าวที่โรงพยาบาลเอกชน ทำให้คนทั่วไปเริ่มรู้จักเขา และติดต่อเข้ามาเพื่อรักษาเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

บางคนยอมเดินทางข้ามจังหวัดเพื่อมาพบ บางคนไปจองคิวการรักษาที่โรงพยาบาลเอกชนทุกวันเสาร์ จึงชิงอี้อึ้งไม่ค่อยมีเวลาว่างเหมือนเดิม

นอกจากนี้ โครงการปลูกสมุนไพรของเขาเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาแล้ว ตอนนี้มีการก่อสร้างโรงเรือนและระบบการให้น้ำ ทำให้จึงชิงอี้อต้องการคนมาช่วยงาน สำหรับที่คลินิก เขาต้องการคนมาช่วยต้อนรับคนไข้ จัดการเรื่องเอกสารข้อมูล ช่วยจ่ายยาและชำระเงิน สำหรับธุรกิจสมุนไพรของเขานั้น เขาต้องการคนงานที่จะมาทำงานในแปลงสมุนไพรจำนวนมาก

โชคคตี่ที่ตอนนี้ซุนเฉิงและจึงเซียมาช่วยเขาควบคุมการก่อสร้าง ช่วยคัดเลือกคนงานที่มาจากทั้งคนในหมู่บ้านนี้และ

หมู่บ้านรอบด้าน และจึงเชียวยังช่วยอบรมความรู้ให้กับคนงาน ที่จะมาช่วยปลูกสมุนไพรรักษาและทำงานในโรงเรือนด้วย

จึงชิงอ้อขอให้หวังคุณ หัวหน้าคณะกรรมการหมู่บ้านช่วย คัดเลือกและรับสมัครคนที่จะมาทำงานให้ เพราะเขารู้ต้นลึกหนา บางของแต่ละคนดี คนไหนที่ไม่ซื่อสัตย์และขี้เกียจจะถูกคัดออก ซึ่งช่วยให้จึงชิงอ้อไม่ต้องเสียเวลาทะเลาะกับคนเหล่านี้

หวังคุณยังประกาศกับคนในหมู่บ้านว่า นี่คือโครงการที่ ต่อไปจะช่วยพัฒนาหมู่บ้านของพวกเขา จะช่วยสร้างงาน สร้าง เศรษฐกิจ ทำให้คนเดินทางมาทำธุรกิจและท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น คนในหมู่บ้านจะมีรายได้เพิ่ม และทำให้คนหนุ่มสาวไม่ต้อง เดินทางไปหางานในเมือง และถ้าโครงการของจึงชิงอ้อประสบความสำเร็จ งานอื่นๆก็จะตามมา เขาจึงขอร้องให้คนในหมู่บ้าน อย่าเห็นแก่ตัวและเอารอดเอาเปรียบ เพราะนี่คือปากท้องใน อนาคตของพวกเขา

ในระหว่างนี้ จางเซียที่มารักษากับจึงชิงอ้อก็มีอาการดีขึ้น เขาสามารถใช้ชีวิตได้เกือบเหมือนเดิม แต่ยังต้องระมัดระวังไม่ ออกกำลังกายหรือทำงานหนักมากเกินไปนัก จึงชิงอ้ออนุญาตให้ เขาเดินทางกลับบ้านได้แล้ว จางเซียทั้งดีใจและเสียใจที่ต้องจาก หมอหนุ่มที่เขารู้สึกนับถือเหมือนพี่ชายไป เขาพูดกับจึงชิงอ้อว่า

“หมอครับ ผมยังจะกลับมาที่นี่ได้อยู่ใช่ไหมครับ”

จึงชิงอื้ตอบยั้มๆ ว่า “ได้สิ ที่นี่ยินดีต้อนรับนายเสมอนะ นายมาอยู่ที่นี่ก็ช่วยให้คนที่นี้มีรายได้เพิ่ม ใครๆ ก็อยากให้อยู่ นานๆ ทั้งนั้นละ”

จากนั้นเขาก็หัวเราะออกมา จางเซียทำหน้าที่หาอาหาร จิงชิงอื้ทนไม่ได้ต้องสอนเขาว่า

“ฉันว่านายน่าจะไปใช้ชีวิตแบบวัยรุ่นที่หายไปมากกว่านะ ไปดูว่าอะไรที่นายต้องการ อะไรที่นายควรจะทำ หมู่บ้านนี้มันก็ ยังอยู่ที่นี้ไม่ได้หายไปไหน นายจะกลับมาเมื่อไหร่ก็ได้”

จางเซียรับฟังสิ่งที่เขาสอนอย่างตั้งใจ เด็กหนุ่มพูดต่อว่า

“ผมคงกลับไปเรียนต่อม.ปลายให้จบ แล้วก็ดูว่าอะไรที่ผม ชอบที่สุด ขอขอบคุณคุณหมอจึงมากนะครับ ที่ช่วยชีวิตผมเอาไว้ แล้วก็ช่วยทำให้พี่สาวของผมตาสว่าง”

จิงชิงอื้หันมามองเด็กหนุ่ม ด้วยความสงสัยกับประโยค สุดท้ายของเขา เด็กหนุ่มเล่าด้วยความดีใจว่า

“พี่จางซินเดินทางกลับไปเรียนต่อที่อังกฤษแล้วครับ เขา ถอนหมั้นกับพี่เฉิงตัว แต่ก็ยังไม่ได้ตัดขาด เขาบอกว่าจะให้โอกาส ทั้งสองได้เรียนรู้กัน ถ้าเวลาผ่านไปแล้ว พวกเขารักกันและเข้ากันได้จริง พี่ก็อาจจะแต่งงานกับพี่เฉิงตัว แต่ถ้าไม่ใช่ ก็ต่างคนต่างไป พี่บอกว่าเขาอยากจะใช้ชีวิตด้วยตัวเองก่อนครับ”

จางเซียเล่าด้วยดวงตาเป็นประกาย เขารู้ว่าจิงชิงอี้มีส่วนทำให้พี่สาวของเขาตัดสินใจเลือกเส้นทางตามหัวใจของตัวเอง

ในวันที่คนบ้านจางเดินทางกลับ จางเซียพ่อกของจางเซียเดินทางมารับลูกและภรรยา เขาแวะมาหาจิงชิงอี้ที่คลินิก และบอกว่า เขาสนใจจะทำธุรกิจสมุนไพรกับหมอนุ่ม และสนใจจะเช่าซื้อที่ดินที่นี่ เพราะเขารู้ว่าที่นี่จะเจริญขึ้นในอนาคต จิงชิงอี้จึงบอกให้เขาติดต่อหวังคุนเพื่อช่วยดำเนินการ ส่วนเรื่องสมุนไพรนั้น เขายังไม่ต้องการระดมทุนในตอนนี้อยู่ แต่ในอนาคตถ้าต้องการเมื่อไหร่เขาจะติดต่อไป

หลังจากส่งพวกเขากลับไปแล้ว สิ่งที่เร่งด่วนสำหรับเขาในตอนนี้อยู่ คือ การประกาศรับสมัครคนมาดูแลและจัดการคลินิก และคนที่สามารถใช้สื่อประชาสัมพันธ์และขายสินค้าออนไลน์ ตอนนี้เขาต้องหยุดขายสมุนไพรไปชั่วคราว ในขณะที่หลายคนเรียกร้องให้เขาทำสินค้าเพิ่ม จิงชิงอี้คิดว่า เมื่อธุรกิจสมุนไพรเข้าที่แล้ว เขาจำเป็นจะต้องมีทีมการตลาดและการขายที่จริงจังกว่านี้

เขาประกาศรับสมัครคนมาช่วยงาน โดยมีทั้งปิดป้ายประกาศหน้าคลินิก และประกาศลงในเพจของคลินิก หลังจากนั้นก็มีคนติดต่อสอบถามเข้ามา แต่ยังไม่มีใครสนใจมาสมัครอย่างจริงจัง เพราะหมู่บ้านนี้อยู่ห่างไกลเกินไป และยังได้เงินเดือนน้อยอีก

ในระหว่างที่จิงซิงอีกำลังปวดหัวกับการที่ไม่มีใครอยากมาทำงานอย่างจริงจังอยู่นั้น ก็มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งอายุประมาณ 22 - 23 ปี รูปร่างเล็กผอมบาง สวมแว่นตา ท่าทางสุภาพอ่อนโยน เดินทางมาที่คลินิกของเขาในวันหนึ่ง

เขาแนะนำตัวตัวเองว่า เขาชื่อ เจี้ยเหริน เคยเป็นนักศึกษาเภสัชที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง แต่เรียนไม่จบเพราะมีปัญหาด้านการเงิน ทำให้เขาต้องลาออกเพื่อมาทำงานก่อน เขายังโชว์บัตรนักศึกษาและบัตรประชาชนให้จิงซิงอีดู เมื่อถามถึงประสบการณ์ เขาเล่าว่า เขาเรียนสาขาบริหารทางเภสัชกรรม เป็นการให้คำแนะนำเรื่องยากกับผู้ป่วย ถึงแม้เขาจะยังเรียนไม่จบ แต่ก็มีความรู้ด้านยาและการจัดการร้านขายยาในระดับพื้นฐาน

ตลอดการสัมภาษณ์ จิงซิงอีชอบนิสัยของเด็กหนุ่มคนนี้ เขาแปลกใจที่เด็กหนุ่มเดินทางมาที่หมู่บ้านเจียวู ทั้งที่เขาเรียนมาจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงในระดับจังหวัด จิงซิงอีเชื่อมั่นในสัญชาตญาณของตัวเอง เขาจึงตัดสินใจรับเจี้ยเหรินเข้าทำงาน

เจี้ยเหรินมีหน้าที่เปิด ปิด ช่วยทำความสะอาดคลินิก ช่วยต้อนรับและลงทะเบียนคนไข้ รวมไปถึงการจัดยาตามใบสั่งยาด้วย

จิงซิงอีให้เจี้ยเหรินพักอยู่บนชั้นสองของคลินิก ซึ่งก่อนหน้านี้เป็นที่เก็บของและยา บนนี้มีห้องนอน ห้องน้ำและห้องครัวเล็กๆ ซึ่งสะดวกกับเจี้ยเหรินมาก และถ้าเบื่อทำอาหารกินเอง ยังมี

ร้านบะหมี่อยู่ข้างๆ รวมไปถึงแผงอาหารที่ขายในช่วงเย็นและเช้า บริเวณตลาดปากทางเข้าหมู่บ้าน

เจียเหรินบอกว่าเขาสามารถเริ่มงานได้ทันที เพราะหิ้ว กระเป๋าเสื้อผ้าและข้าวของมาหมดแล้ว จึงชิงอัดถามไม่ได้ว่า

“นายมันใจได้ยังไง ว่าฉันจะรับนายเข้าทำงานเลย”

เจียเหรินตอบอย่างจริงจังว่า

“ถึงหมอจึงจะปฏิเสธ ผมก็จะอ่อนน้อมจนกว่าจะรับผม ครับ”

จากนั้นเขาก็พูดอายุๆ ว่า

“ตอนนี้ผมไม่มีที่จะไปแล้วครับ ถ้าหมอจึงไม่รับผมเข้าทำงาน ผมก็จะขอทดลองงานแบบไม่รับเงินเดือน อย่างน้อยก็ยัง มีที่ซุกหัวนอนในตอนนี่”

จึงชิงอึ้งไปนาน เขากระแอมและถามต่อว่า

“แล้วนายมีเงินกินข้าวหรือเปล่า”

เด็กหนุ่มส่ายหน้า และสบตาจึงชิงอึ้งอย่างมีความหวัง จึงชิง อีสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เขาเริ่มสงสัยว่า ตัวเองรับคนแบบไหนเข้ามาทำงานกันแน่ แต่ก็พูดอย่างใจดีว่า

“นายเอาของไปเก็บก่อน เลิกงานแล้วก็กลับบ้านพร้อมฉัน ฉันจะพานายไปรู้จักคุณตา แล้วก็กินข้าวเย็นด้วยกัน”

เจียเหรินตาเป็นประกาย เขาขอบคุณจิงชิงอู้ด้วยความดีใจ และรีบเอากระเป๋าไปเก็บข้างบน และลงมาที่คลินิก เริ่มต้นทำงานอย่างขยันขันแข็งทันที

เย็นนั้นเมื่อเลิกงานแล้ว จิงชิงอู้ปั่นจักรยานกลับบ้าน โดยมีเจียเหรินนั่งซ้อนท้ายไปด้วย เมื่อไปถึงที่บ้าน เจียเหรินก็มองไปรอบๆ ด้วยความทึ่ง เพราะบ้านของจิงชิงอู้ เป็นบ้านแบบชื้อเหอหยวน มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ เมื่อเดินผ่านประตูเข้าไป ก็มองเห็นสระบัว เก้าอี้หินอ่อนนั่งเล่น และชั้นตากสมุนไพรหลายชั้น

ทันใดนั้น เขาก็สะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินเสียงสุนัขเห่า เขาวิ่งไปหลบอยู่หลังจิงชิงอู้ทันที แต่เมื่อเห็นสุนัขขนสีน้ำตาลแดงตัวอ้วนกลม ที่สูงไม่ถึงสองฝ่ามือ วิ่งมาหาเขาอย่างรวดเร็วและเห่ากรรโชกเสียงดัง เขาคิดในใจว่า นี่มันสุนัขจิ้งจอกไม่ใช่หรือ! มันมาอยู่ในบ้านคนได้อย่างไร!